

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Červená kaple
Povýšení svatého kříže
v Dolním Benešově - 14.9. pouť

Říjen 2021

**Poutní mše svatá o svátku Povýšení svatého kříže 14. 9. 2021
S následným průvodem k misijnímu kříži**

ŘÍJEN – MĚSÍC PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ

Celý měsíc říjen je zasvěcený Panně Marii Růžencové, zvláště pak 7. říjen, kdy slavíme její svátek. Pojďme si tento svátek více přiblížit.

Původ svátku Panny Marie Růžencové je třeba hledat v 15. století, kdy se modlitba růžence šířila především zásluhou dominikánů.

Tehdy byla Evropa ohrožována mohamedánskými Turky. Papež Pius V. vytvořil protitureckou námořní ligu ze Španělů a Benátčanů s přispěním papežského státu. K rozhodující bitvě došlo 7. října 1571 u řeckého přístavu Lepante. Katolické vojsko, pod vedením Dona Juana d'Austria, odvrátilo útok odhodlaných Turků. Papež vyzýval celý katolický svět k modlitbě růžence. Růžencová bratrstva v Římě konala slavné průvody. Sám papež se s kardinály a Božím lidem shromáždil v bazilice Santa Maria Maggiore a modlil se za vítězství. Během dne papež vstal a vyzval všechny, aby děkovali za vítězství. Zpráva o něm přišla samozřejmě až později. Tehdy se v Římě rozezněly zvony na poděkování za odvrácení nebezpečí. Papež nařídil každoročně slavit 7. říjen jako památku Panny Marie Růžencové. Pro celou církev se stala tato památka závazná po vítězství křesťanských vojsk nad Turky u Petrovaradina v Srbsku v roce 1716.

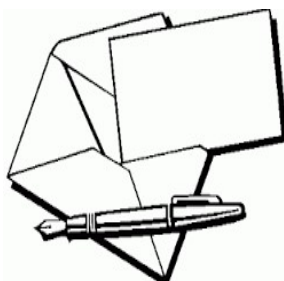
Jan Pavel II. o modlitbě svatého růžence řekl: „...navázat důvěrný rozhovor s Pannou Marií, mluvit s ní, vyjevovat jí své naděje, svěřovat svá trápení, otevírat jí své srdce, říkat jí, že jsme ochotni přijmout Boží plány, slibovat jí věrnost v každé situaci, zvláště v těch nejtěžších a nejbolestnějších, být si jisti její ochranou a být přesvědčeni, že ona nám vyprosí od svého Syna všechny milosti potřebné k naší spáse.“

(zdroj : signály.cz)

NAD PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři, rád bych poděkoval za příspěvek nebo příspěvky, kterými chcete obohatit náš zpravodaj Nedělníček, ať už jste zdejší nebo přespolní. Velmi si toho vážíme! Možná tyto řádky mohou inspirovat nebo pomoci někomu z vás, když váháte napsat svou zkušenost nebo váš prožitek k rozšíření obzoru druhých. Zkuste to...

PKF

Jsme přece křesťané

Křesťanství (odvozené ze slova [křesťan](#)) je [náboženství](#), soustředěné kolem života a učení [Ježíše z Nazaretu](#), kterého chápe toto křesťanství jako [mesiáše](#) spasitele světa a [Božího syna](#).

Křesťanská víra se především vyznačuje vírou v božství Ježíše Krista. Křesťané chápou život a smrt Ježíše Krista jako Boží čin, který člověka zachraňuje z duchovní [smrti](#), přináší mu odpuštění a [smíření](#) s Bohem. **Ježíš Kristus nepřišel, aby vládl světu, ale aby světu sloužil.** Příslušnost ke křesťanství není dána původem nebo narozením, nýbrž pokáním a [křtem](#).

Jakkoli se praxe různých křesťanských církví od sebe v mnohém liší, shodují se v tom, že se člověk stává křesťanem přijetím [křtu](#) jako viditelného znamení [odpuštění](#) a [vykoupení](#) v Ježíši Kristu. Křesťan se má účastnit života církve, milovat bližní, odpouštět jim a šířit pokoj.

Jádrem a vrcholem křesťanské [bohoslužby](#) je slavení [eucharistie](#), připomínka či obnovení [Večere Páně](#), kterou většina křesťanů chápe jako [svátost](#), tedy viditelné znamení Ježíšovy přítomnosti.

Tak to je charakteristika toho podstatného a teď se můžeme zamyslet nad tím, zda jsme pořád těmi správnými a opravdovými křesťany jakými bychom chtěli a měli i být.

Neusnuli jsme tak trochu „na vavřínech“ a neříkáme si, že slavení eucharistie (účast na mši svaté) občasné a nebo i sváteční - nedělní , občasné přijímání svátosti a 1 x ročně účast na vánoční vigílii bohatě stačí – díky pandemii jsme si už pomalu odvykli na to co bylo před tím pro nás samozřejmé , ... *když ta neděle je tak parádní, že nemusím ráno vstát ... chci si přece ten volný den užít celý ... vždyť mám ještě dostatek času až budu v důchodu tak budu více aktivní, více se pak se zaměřím i na své “ duchovno ” ... pán Ježíš mi to promine , když ho o to poprosím .*

Většinou máme mnozí z nás ještě relativně dost času, něco v životě změnit, tak to alespoň zkusme, nepromarněme ten čas, který nám byl dán, stojí to určitě za trochu té námahy a volného času ,**vždyť člověk nikdy neví ... a my jsme přece Křesťané.**

MP

Ryba - symbol Krista

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ŘÍJNU

Sbírka na OPRAVY – neděle 17. 10. 2021

Sbírka na MISIE

– odesílá se celá pro potřebu světových misíí

– neděle 24. 10. 2021

Láska k životu.

Vešli mě na křesle chodbami okresní nemocnice.

Kam? – ptala se jedna sestra druhé. – Snad ne na jednolůžák, spíš na tu pětku, ne?

Zneklidněla jsem. Proč mám být na pokoji s pěti lůžky, když mohu být na samostatném? Sestry na mě pohlédly s tak neskrývaným soucitem, že mě to udivilo. Až později jsem zjistila, že na samostatný pokoj dávali umírající, aby ostatní ušetřili pohledu na ně.

– Doktor řekl na jednolůžák, opakovala jedna ze sester.

To mě uklidnilo. A když jsem pak ležela v posteli, byla jsem se vším zcela smířená. Už jenom proto, že jsem nikam nemusela jít, nikomu jsem nic nedlužila a veškerá moje odpovědnost klesla na nulu. Cítila jsem podivnou odtažitost od světa kolem sebe a bylo mi naprosto jedno, co se v něm děje. Nikdo a nic mě nezajímalo. Získala jsem právo na odpočinek. A to bylo dobré. Zůstala jsem sama se sebou, se svou duší, se svým životem. Já a jenom já. Problémy, spěch a důležité otázky se ocitly stranou. Všechn ten shon za něčím okamžitým se zdál být tak nevýznamný ve srovnání s Věčností, Životem a Smrtí, s tím neznámým, co čeká tam, za nebytím...

Jenomže najednou se kolem začal vzdouvat skutečný život. Bylo to tak krásné: zpěv ptáků po ránu, sluneční paprsky šplhající po zdi nad postelí, zlaté listí na stromě před oknem, tmavě modré podzimní nebe, vzdálený šum probouzejícího se města, troubení aut, uspěchané klapání podpatků na asfaltu, šustot padajícího listí... Panebože, jak úžasný je život! A já jsem to pochopila až teď...

Tak ať, – řekla jsem si, – ale pochopila jsem to. Mám ještě pár dnů, abych si života užila a měla ho ráda.

Pocity svobody a štěstí si žádaly průchod, a tak jsem se obrátila k Bohu – vždyť ten už mi teď byl nejbliž ze všech.

Bože, – radovala jsem se. – Děkuju ti, žes mi dal možnost pochopit, jak krásný je život a zamilovat si ho. I když až před smrtí, ... ale poznala jsem, jak krásné je žít!

Naplňoval mě pocit tichého štěstí, svobody a jakési vyzvánějící výšky. Svět zvonil a zářil zlatým světlem boží lásky. Cítila jsem mohutné vlny její energie.

Zdalo se mi, že ta láska je pevná a zároveň měkká a průzračná, jako vlna v oceánu. Zaplnila veškerý prostor kolem dokola, i vzduch byl najednou těžší a dostával se hůř do plic. Vtákal do nich jako pomalá pulsující energie. Zdalo se mi, že všechno, co vidím, se vyplňuje tím zlatým světlem a energií. Milovala jsem! Bylo to jako spojení mohutné varhanní Bachovy hudby se vzhůru stoupajícím tónem houslí.

Samostatný pokoj, diagnóza akutní leukémie a lékařem konstatovaná nevratnost stavu měly své výhody. K umírajícím pustili kdykoli každého. Přicházely zástupy truchlících příbuzných. Chápala jsem jejich situaci: o čem se dá mluvit s umírajícím? Který navíc svůj stav zná. Jejich zkormoucené obličejy byly až k smíchu.

Radovala jsem se: kdybych je tak mohla ještě všechny vidět! Ze všeho nejvíc na světě se mi chtělo podělit se s nimi o lásku k životu. Copak člověk může nebýt z toho poznání šťastný? Rozveselovala jsem příbuzné i přátele, jak jen jsem mohla. Vyprávěla jsem jim anekdoty a historky ze života. Všichni se chichotali a loučení probíhalo v atmosféře radosti a spokojenosti.

Zhruba tak třetí den mě ležení omrzelo a začala jsem pocházet po pokoji a vysedávat u okna. Jednou mě takhle zastihla lékařka a rozzlobila se, že nesmím vstávat.

Upřímně jsem se tomu podivila:

– Změní se tím snad něco?

– Ne, – zrozpačitěla lékařka. – Ale chodit prostě nesmíte.

– Ale proč?

– Vždyť máte výsledky jako nebožtík... Podle nich byste už neměla ani žít a vy tady vstáváte!

Uběhlo maximum, které mi bylo stanoveno – čtyři dny. Ale já jsem neumírala a s chutí jsem jedla šunku a banány. Bylo mi dobře. Zato lékařce ne. Nic nechápala. Výsledky se nijak neměnily, krev jsem měla sotva růžovou, ale já jsem začala chodit do haly na televizi. Lékařky mi bylo líto. Má láska k životu si však žádala radost lidí kolem.

– Paní doktorko, a jaké výsledky bych tedy měla podle vás mít?

– ... aspoň takovéhle. Rychle na jakýsi lístek načmárala nějaká písmena a čísla. Ničemu z toho jsem nerozuměla, ale pozorně jsem si to přečetla.

Lékařka si něco brumlala pod nos a odešla.

V devět ráno vrazila do mého pokoje:

– Jak to děláte?

– Prosím? Co jak dělám?

– Ty výsledky! Jsou přesně takové, jaké jsem vám napsala!

– Jak to mám vědět? Je v tom snad nějaký rozdíl?

Pré mi skončilo. Přestěhovali mě na pětilůžák. Příbuzní se všichni už rozloučili a nechodili za mnou. Ostatní ženské v pokoji ležely a koukaly do zdi, podmračeně a mlčky a aktivně umíraly. Vydržela jsem to tři hodiny. Má láska k životu začala popadat dech. Bylo třeba okamžitě něco udělat. Vytáhla jsem zpod postele meloun, rozkrájela ho a hlasitě jsem sdělila přítomným:

– Meloun potlačuje nevolnost po chemoterapiích.

Pokojem se nesla vůně čerstvého sněhu. Ke stolu se nejistě vydaly moje sousedky.

– To je pravda? Fakt potlačuje nevolnost?

– Jasně, potvrdila jsem s převahou znalce. – V melounech se jeden nevyzná, pomyslela jsem si při tom.

Meloun štavnatě chrupal.

– No jo, přešlo to, – potvrdila ta, co ležela u okna a chodila o berlích.

– A mě... mě taky, – radostně potvrdily ostatní.

– Bodejť, – kývala jsem spokojeně v odpověď. – Bodejť ne, už jsem to zažila.

– A znáte tenhle vtip?

Ve dvě v noci do našeho pokoje nahlédla rozzlobená sestra:

– Tak už toho chechtání nechte! Celé patro kvůli vám nespí!

Za tři dny mě lékařka nerozhodně požádala:

– Nemohli bychom vás přesunout do jiného pokoje?

A proč?

– No, víte, u vás se stav všech zlepšil. Ale vedle je to samý těžký případ.

– Ne! – křičely mé spolupacientky. – My ji nepustíme!

A nepustily. Zato do našeho pokoje začali chodit pacienti z těch sousedních. Posedět, popovídat, zasmát se. Věděla jsem, proč. V našem pokoji totiž žila Láska k životu. Obklopila každého zlatavou vlnou a všichni se rázem cítili v klidu a v pohodě. Zvlášť se mi líbila dívka asi šestnáctiletá, s bílým šátkem na hlavě. Tuhé nemocniční plátno šátku trčelo na všechny strany a ona se trochu podobala zajíčkovi. Měla nádor lymfatických uzlin. Nejdřív to vypadalo, že se snad neumí usmívat. Ale za týden jsem viděla, jak kouzelný je její nesmělý úsměv. Když nám řekla, že léky konečně zabraly a doktor mluví o uzdravení, oslavili jsme to. Na

stole stály lahve s kefirem. To nás rychle rozparádilo a začali jsme tančit. Hluk přilákal lékaře, který měl službu:

– Teda, sloužím tu třicet let, ale něco podobného jsem ještě neviděl! – prohlásil užasle. Smáli jsme se ještě dlouho šokovanému výrazu jeho obličeje. Bylo nám dobře.

Četla jsem knížky, dívala se z okna, povídala si se sousedkami, procházela se po chodbě a všechno, co jsem viděla, jsem tak milovala! Knihu, kompot, pacientku na sousední posteli, auto na dvoře, starý strom.

Píchali mi vitamíny. Něco mi píchat museli. Lékařka se mnou skoro nemluvila, jenom se nějak divně dívala stranou, když mě potkala na chodbě. A za tři týdny mi tiše sdělila:

– Hemoglobin máte dvacet jednotek nad normou zdravého člověka. Už není třeba ho zvyšovat.

Zdálo se, že se na mě pro cosi zlobí. Vypadalo to, že si spletla diagnózu, jenomže to nebylo možné a ona to věděla. Jednou mi řekla:

– Nedokážu přijít na vaši diagnózu. Uzdravujete se, ačkoli vás nikdo neléčí. To prostě není možné.

– No a co to tedy je? -ptala jsem se.

– To pořád nevím, – odpověděla potichu a odešla.

Když mě propouštěli, řekla mi upřímně:

– Je mi opravdu líto, že nás opouštíte. Je tu tolik těžkých případů...

Z našeho pokoje propustili všechny. A celkově se na oddělení v tomto měsíci úmrtnost snížila o třicet procent.

Život šel dál. Jenom můj pohled na něj se změnil. Zdálo se mi, že jsem se na svět začala dívat víc seshora. Proto se mi změnila měřítka toho, co se děje. A smysl života byl najednou tak prostý, a tak dostupný! Je třeba zkrátka se naučit milovat a tvoje možnosti jsou pak naprosto neomezené. Všechna přání se splní, když je dokážeš vyslovit s láskou.

Přestaneš lhát a závidět, přestaneš se cítit ukřivděným a přestaneš lidem přát něco špatného. Tak jednoduché, a tak složité to je. Je pravda, že Bůh je Lásky. Jenom je třeba včas si to uvědomit.

(zdroj - facebook)

vybrala Marie Ohňálová

SVĚTEC MĚSÍCE

Sv. Kornelius

20. října připomínka

Postavení : setník

Byl římským důstojníkem v Césareji. Pro svou snahu přiblížit se k Bohu modlitbou a pro štědré rozdávání almužen, dostalo se mu milosti křtu mezi prvními pohany. Vypráví o tom "Skutky apoštolů" v 10. kapitole.

MILOST BOŽÍ JE NABÍZENA VŠEM

Příběh křtu setníka Kornélia ukazuje, že spása a povolání do Božího království jsou určeny všem, židům i pohanům.

Tento muž žil v Césareji Palestinské, která byla v I. století provinčním městem Římské říše. Byl důstojníkem pluku zvaného Italský a za císaře Tiberia sloužil u zdejší posádky v hodnosti setníka.

Přestože byl pohan, byl štědrý vůči lidem židovského národa a vytrvale se modlil k Bohu. Jednoho dne se mu kolem třetí hodiny odpoledne dostalo vidění Božího anděla, který na něj zavolal jménem a oznámil mu, že jeho modlitby a almužny byly přijaty Bohem a dostane se mu za ně zvláštní milosti. Vyzval Kornélia, aby poslal své muže do Joppe (dnes Jaffa), k Šimonu nazývanému Petr, jenž byl hostem koželuha Šimona, vlastnického dům u moře. Toho měli z města Joppe služebníci přivést ke Kornéliovi. Město leželo jižně asi 60 km a nacházelo se u pobřeží na jižní straně Tel Avivu.

Jaká byla asi naděje, že se Petr zvedne a půjde mezi vzdálené pohany, když panoval názor, že spása je výhradně určena lidem vyznávajícím hebrejské náboženství?

Svatý Petr křtí Kornelia

- Bez Božího zásahu by Petr zřejmě nešel.

V době, kdy byli sluhové na cestě, dostalo se také jemu při modlitbě na střeše mimořádného vidění. Ve vytržení viděl snášet se z nebe plachtu, v níž byla zvířata označovaná jako nečistá a židům zapovězená. Nějaký hlas však vybízel Petra, aby jich požil a když on odmítl se slovy, že ještě nejedl nic poskvrněného ani nečistého, znovu se ozval hlas: *"Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté!"* (Sk 10,15) Po trojím opakování se plachta zase vznesla.

Ve chvíli, kdy Petr ještě uvažoval o vidění, byl Duchem Božím upozorněn na tři k němu poslané muže. Vyslechl je a pod vlivem obdrženého zjevení si uvědomil, že nemá dělat rozdíly mezi židy a pohany a vydal se s nimi do Césareje. Tam, po vděčném přivítání, Petr mimo jiné řekl: *"Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé."* (Sk 10,34n) Shromážděné poučil o Kristu, jemuž proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří. A ty, kdo uvěřili, Petr pokřtil. (viz Sk 10, 9-48)

Tradice mluví o tom, že Kornélius se později stal biskupem, ale ta informace není spolehlivá. Jisté je, že přispěl ke vzniku církevní obce v Césareji. Podle svědectví sv. Jeronýma byl Kornéliův dům v Césareji později přeměněn ve svatyni.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Ve spojení se sv. Kornéliem připomíná M. Liptovská, že se mu dostalo Světla, kterým je Kristus, jelikož toužil po světle a otevřel všechny okenice duše. V obrazném vyjádření pokračuje slovy: "My máme Světlo od křtu, ale když zavřeme okenice, zůstáváme ve tmách." - Nad touto myšlenkou, svědčící o nezájmu otevřít se Kristu, budu dnes nejen uvažovat, ale použiji ji jako klíč k otevření okenic vlastního srdce.

Bože, Tys otevřel srdce i duši sv. Kornélia a naplnil je svým světlem a láskou; na jeho přímluvu pomáhej i nám, ať Ti ochotně dokážeme nabídnout své srdce a druhým prokazovat opravdovou lásku, abychom jednou patřili mezi ty, kdo vejdou do Tvého království. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

První hodiny náboženství

Amálka, Tonička, Vaneska, Bělínka, Dominik, Marek, Honzík, Max, Matouš, Daniel a spousta dalších krásných jmen patří dětem, které s novým školním rokem začaly opět navštěvovat hodiny náboženství.

První hodina byla plná dětských otázek:

„Víte, jak se jmenuji? Znáte i mou maminku a tatínka? Viděla jste v kostele i mě? O čem se budeme v náboženství učit? Budeme i kreslit? Jééé a budeme někdy i zpívat? Dostaneme i domácí úkoly? Dáváte i pětky? Jak byl stvořen svět? Co je to růženec? Co to je Bible? O čem se píše v Bibli? Jaký je Bůh a jak vypadá? Kdo to byl Ježíš? Proč musel zemřít?

Kdo je apoštol? Kdo to jsou ti „svatí“? Já jsem Monika, je i nějaká svatá Monika a co udělala? Proč chodíme v neděli do kostela? Když někdo zemře, co se s ním děje?

Na mnohé z těchto otázek se tyto zvědavé, šikovné a pozorné děti v hodinách náboženství odpovědi jistě dočkají. Těmi nejdůležitějšími a nejlepšími učiteli však stále zůstávají rodiče.

Věra Dudová, katechetka

V Praze dne 14. července 2021

Vážený pane faráři,

obracím se na Vás s prosbou o pomoc.

Zastupuji neziskovou organizaci Post Bellum, která od roku 2001 vyhledává a nahrává vzpomínky pamětníků klíčových momentů 20. století.

Paměť národa je sbírka vzpomínek konkrétních pamětníků, fotografií, deníků a dalších archiválií, které jsou nedílnou součástí československé moderní historie. V dnešních dnech čítá naše databáze skoro šest a půl tisíce zpracovaných pamětnických medailonů a jako internetový archiv je přístupná široké veřejnosti na adrese www.pametnaroda.cz.

Dosud jsme zaznamenali především vzpomínky veteránů z druhé světové války, přeživších Holocaustu, odbojářů, vyprávění politických vězňů, představitelů disentu, příběhy novodobých vojenských veteránů, či představitelů národnostních menšin. Nejstarší generace pamětníků válečných a poválečných událostí však již téměř zmizela a žijí mezi námi poslední z nich.

Pomozte nám zaznamenat jejich příběhy pro budoucí generace. S odeznívající pandemií jsme si ještě více uvědomili, nakolik jsou jejich životy a tedy i svědectví, která vyprávějí, ohroženy. Zeptejte se proto svých farníků, zda by nebyli ochotní vyprávět vzpomínky dokumentaristovi Paměti národa, který k nim dorazí až domů. Naše organizace disponuje rovněž sítí natáčecích studií. Do nejbližšího z nich můžeme dopravit pamětníka, který k tomu svolí.

Studia máme na těchto místech: Praha, Plzeň, České Budějovice, Pardubice, Zlín, Olomouc, Ostrava, Brno a Liberec. Naši dokumentaristé však mohou dojet v případě nutnosti kamkoliv.

Pokud máte mezi svými farníky pamětníka, jehož svědectví bychom dle Vašeho názoru měli zaznamenat, kontaktujte nás na údajích uvedených v mé vizitce níže. Předem velice děkujeme za pomoc při budování sbírky orálního svědectví Paměti národa.

Martin Netočný
vedoucí dokumentačního oddělení organizace Post Bellum
+420 724 906 197
martin.netocny@postbellum.cz

POVÍDKA NA NEDĚLI

KRÁLŮV ŠAŠEK

Jeden král měl ve svých službách dvorního šaška, který jeho dny vyplňoval vtípký a šprýmy.

Jednoho dne král svěřil šaškovi své žezlo a řekl mu: „Drž ho tak dlouho, dokud nenajdeš někoho hloupějšího, než jsi ty sám. Pak ho můžeš předat jemu.“

O několik let později král těžce onemocněl. Proto že cítil blížící se smrt, zavolal si svého šaška, ke kterému cítil náklonnost a řekl mu: „Vydávám se na dalekou cestu.“

„Kdy se vrátíš? Za měsíc? Za rok? Nevidím žádná zavazadla!“

„Ne, tam kam jdu, nic nepotřebuji, nevrátím se už nikdy.“

„A jak ses na tu dalekou cestu připravil?“ zeptal se šašek.

„Nijak!“ zněla smutná odpověď.

„Tak ty odcházíš navždycky a zavolal sis mě? ...nepřipravil ses?“

„Na, vezmi si své žezlo – našel jsem hloupějšího, než jsem já sám.“

Jeden velký pán žil v nádherném zámku, kde byly přijímány jen ty nejurozenější a nejznámější osoby království. Jednoho dne během oslavy začal mezi pozvanými kroužit jakýsi neznámý. Bloumal zprava doleva, až se dostal do blízkosti pána zámku a dával najevo svůj zájem.

„Kdo jsi? Co chceš?“ zeptal se ho podrážděně pán.

„Co je ti do toho? Cestuji, a chci si prohlédnout tenhle hotel.“

„Jsi blázen? Tohle není hotel! To je můj palác!“ odpověděl vztekle pán.

„Skutečně?“ divil se muž. „A komu před tebou tahle stavba patřila?“

„Přirozeně mému otci,“ odpověděl pán.

„A ještě před tím?“

„Mému dědovi.“

„A před tím?“

„Otci mého děda.“

„A kde teď všichni jsou?“

„Odešli,“ odpověděl pán.

„A kdo tu bude žít po tobě?“

„Mé děti.“

„Při těch všech odchodech a příchodech, chceš pořád ještě trvat na tom, že to není hotel?“

(Z knihy Bruna Ferrera Pohlazení pro duši. Vydal Portál, přeložila M. Lazňovská)

Marie Ohrálová

PRO ZASMÁNÍ

Potkají se dvě kamarádky:

„To jsem ráda, že tě vidím. Dnes jsi nešla se svým manželem na ryby?“

„Na ryby už s ním nechodím.“

„Jak to?“

„To bylo pořád řečí... Že prý dělám pořád kravál a plaším ryby... Že hážu udici jak náměsíčná... Že pořád povídám... Že neumím navléct návnadu... Že mám obě ruce levé... A vrchol byl, když jsem ulovila toho třicetkilového sumce.“

Letí vrabec kolem silnice. Nedívá se a napálí to do cyklisty.

Ptáček leží a nehýbe se.

Cyklista ho opatrně zvedne a vezme si ho domů.

Koupí mu novou klec, dá mu tam vodu a chleba.

Po dvou hodinách se ptáček probere a říká si: „Kde to jsem?“

Mříže, voda, chleba... Že já jsem toho chlápka zabil!“

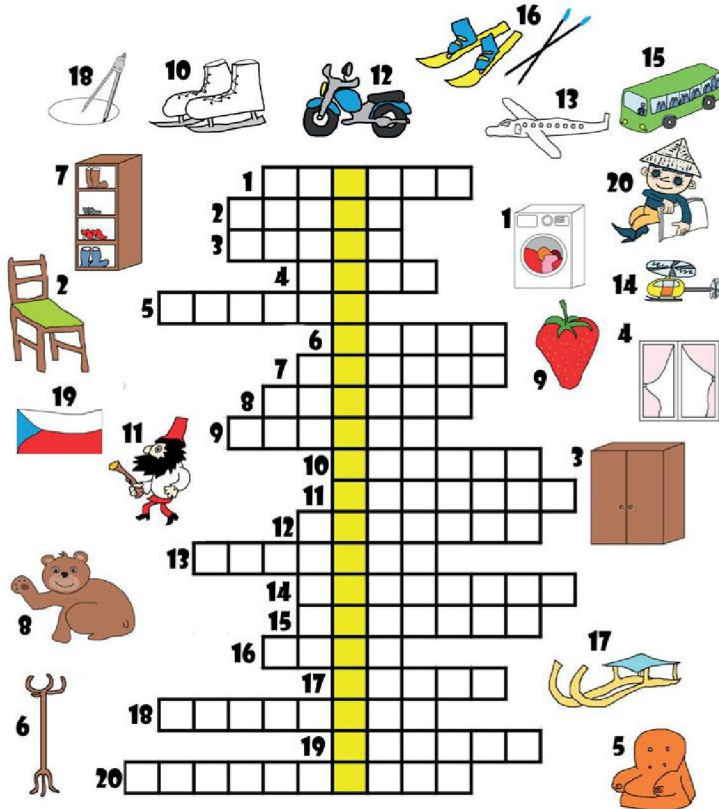

(Zdroj : Nezbeda)

Připravila Marie Ohřalová

Nedělníček dětem

Doplňovačka: Název příběhu o zatoulaném mazlíčkovi najdete v tajence.

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „Hurá prázdniny“

Osmisměrka

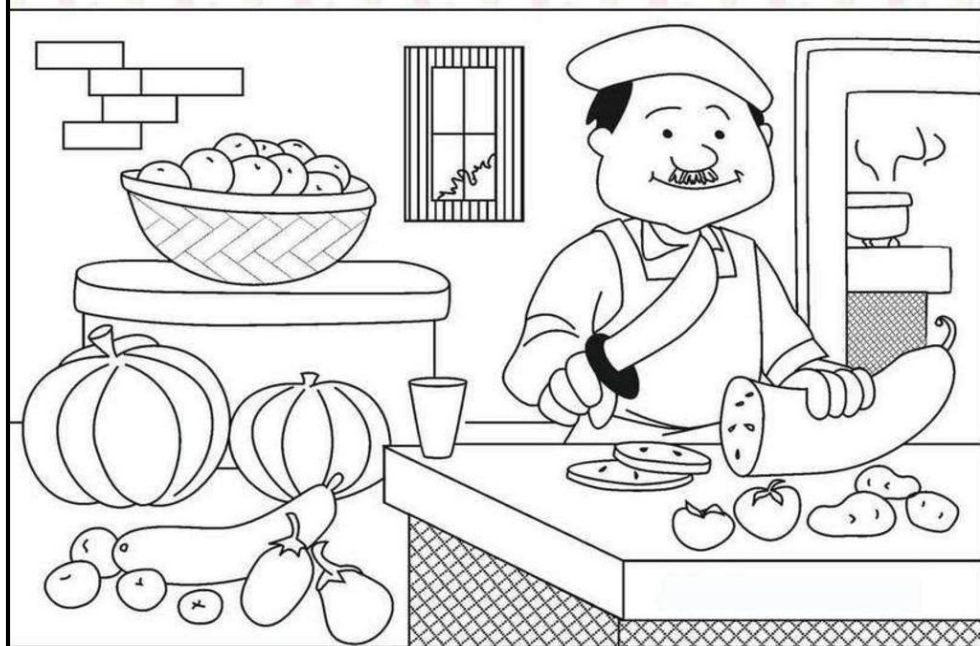
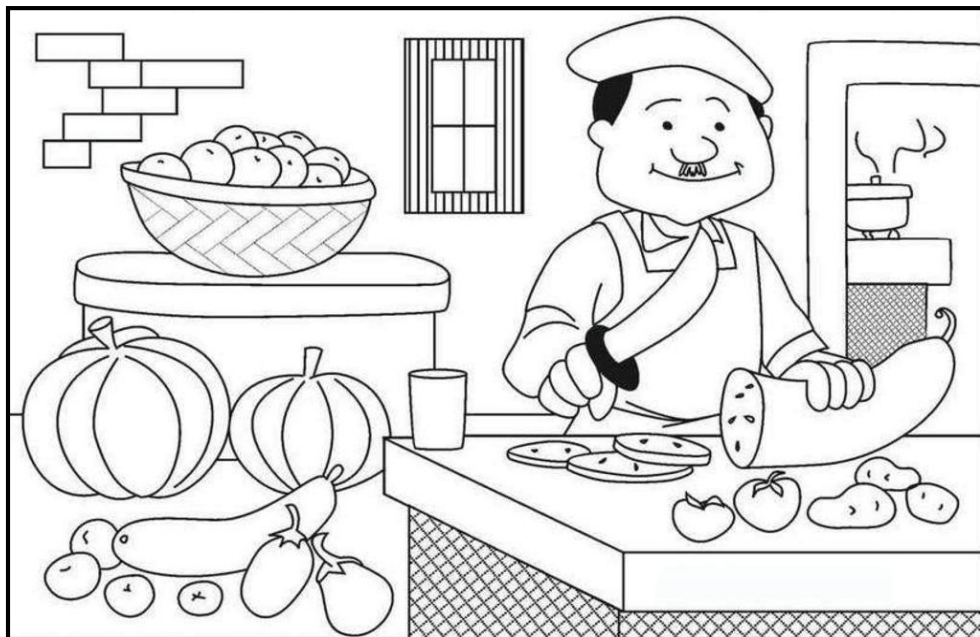
Najdi všechna použitá slova ve vodorovném, svislém i šikmém směru. Zbylá písmena čtená po řádcích tvoří tajenku.

Použitá slova:

AVIVÁŽ, DIAMANTY, ESKYMO, HÁDCI, KOLMICE, PÁSMO, SITÁR, SMRAD, SPLAV, SYKOT, TANCE, STOPOVAT, SVLAČEC, TRPYT.

D	S	N	K	T	S	O	E	R
T	A	V	O	P	O	T	S	Á
V	V	R	L	O	Ý	K	K	T
D	I	A	M	A	N	T	Y	I
R	V	S	I	S	Č	P	M	S
H	Á	D	C	I	Ř	E	O	O
P	Ž	K	E	T	A	N	C	E

NAJDI 8 ROZDÍLŮ

(Autorka doplněvačky: Adéla Václavíková, Klášterec nad Ohří)

připravila Marie Ohřálová

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na říjen 2021

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.10.	ČK 17.00	Za vdp. Preláta Viléma Thiempla, sourozence a duše v očistci	
Út	5.10.	ČK 6.30	Za živé a + farníky	
St	6.10.	ČK 17.00	Za Martu Bittovou, dva manžely, rodiče a sourozence	
Čt	7.10.	ČK 17.00	Za Karla Onderku, syna Petra a dvojce rodiče	
Pá	8.10.	Záb 17.00	Za Emericha Pačku, sestru, švagra, za Jiřinu Zbořilovou, rod. ...	
So	9.10.	ČK 7.00	Za + Antonína Küffela – měsíční	
Ne	10.10.	ČK 7.00		
Ne	10.10.	Záb 8.30	Za členy Živého růžence	
Ne	10.10.	Záb 10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	11.10.	ČK 17.00	Za + rodiče Ondrušovy, dceru a zetě, s prosbou o b.požehnání ...	
Út	12.10.	ČK 6.30		
St	13.10.	ČK 17.00	Za Emila Faiku, rodiče a synovce	
Čt	14.10.	ČK 17.00	Za + Annu Jaškovou – výroční	
Pá	15.10.	Záb 17.00	Za + manžela, syna a rodiče	
So	16.10.	ČK 7.00	Za Gerharda a Ursulu Hluchníkovy a za + rodinu	
Ne	17.10.	ČK 7.00		
Ne	17.10.	Záb 8.30	Za maxmiliána Bogdala, dvě sestry a dvojce rodiče	
Ne	17.10.	Záb 10.00	Za živé a + farníky	
Po	18.10.	ČK 17.00	Za rodiče Novákovy, Gaidečkovy, syna, snachu a duše v očistci	
Út	19.10.	ČK 6.30	Za živé a + farníky	
St	20.10.	ČK 17.00	Za Huberta Nováka (ned.90 let), + manželku dvojce rodiče ...	
Čt	21.10.	ČK 17.00	Za Antonii a Arnošta Pchálkovy a za rodiče z obou stran	
Pá	22.10.	Záb 17.00	Za Josefa Slaninu, sestru, švagra a synovce	
So	23.10.	ČK 7.00	Za Rudolfa Kotláře (ned.50 let), za rodiče, prarodiče, + příbuz....	
So	23.10.	ČK 16.00	Za živé rodiny do boží ochrany	
Ne	24.10.	ČK 7.00	Za Jana Michalíka, syna, dvojce rodiče a duše v očistci	
Ne	24.10.	Záb 8.30	Za Emilii Suchánkovou, manžela a živou rodinu	
Ne	24.10.	Záb 10.00	Za + Elišku Kupkovou, manžela, za sourozence a rodiče	
Po	25.10.	ČK 17.00	Za + Annu Peřichovou – výroční	
Út	26.10.	ČK 6.30	Za živé a + farníky	
St	27.10.	ČK 17.00	Za + Ursulu Novákovou – měsíční	
Čt	28.10.	ČK 17.00	Za živou rodinu, + rodiče a bratra	
Pá	29.10.	Záb 17.00	Za Jiřího Sněhotu – měsíční	
So	30.10.	ČK 7.00	A + Karla Janoše – výroční	
Ne	31.10.	ČK 7.00	Za + osobu	
Ne	31.10.	Záb 8.30	Za živé a + farníky a za živé a + dobrodince kostela	Krmáš
Ne	31.10.	Záb 10.00		
Po	1.11.	17.00	Za + Alfréda Stříbného – výroční	Průvod
Út	2.11.	6.30	Za živé a + farníky	
Út	2.11.	Záb 15.30	Za živé a + kněze, kteří sloužili v naší farnosti a za kněze rodáky a za +++	
Út	2.11.	17.00	Za Gertrudu Haidovou, manžela a dvojce rodiče	
St	3.11.	17.00	Za + Editu Pačkovou (výroční) a za + manžela	
Čt	4.11.	17.00	Za + Elfridu Radošovskou – výroční	
Pá	5.11.	6.30	Za Lucii Poskočilovou, rodiče a sestru	
Pá	5.11.	Záb 17.00		
So	6.11.	7.00	Za + Josefa Janoše (ned.80 let) a za + Karla Janoše (ned.100 let)	
Ne	7.11.	7.00	Za + Josefa Theuera a za duše v očistci	
Ne	7.11.	Záb 8.30		
Ne	7.11.	10.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví; za + manžela a rodiče z obou stran	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

opravy v kostele

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné, a sváteční chvíle.

Erich Traxler

Jana Semerádová

Alena Sasinová - Polarczyk

**Koncert svatováclavského hudebního festivalu
23. 9. 2021 v kostele sv. Urbana v Zábřehu**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917